

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA I DE RESOLUCIONS DE LA GAIP

TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA

1. [Sentència](#) de 30 de juny de 2022, de la Sala Segona del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, referent a la **pensió per incapacitat permanent total**, per la qual es resol una qüestió prejudicial i interpreta l'article 4, apartat 1 de la Directiva 79/7/CEE del Consell relativa a l'aplicació progressiva al principi d'igualtat de tracte entre homes i dones en matèria de seguretat social.

El TJUE estima que hi ha una discriminació per raó de sexe en impedir els treballadors afiliats a la seguretat social percebre simultàniament dues pensions d'incapacitat permanent total quan correspon al mateix règim de la seguretat social i es permet l'acumulació quan dites pensions corresponen a diferents règims de la seguretat social i això situa les dones treballadores en situació de desavantatge particular respecte als treballadors homes.

TRIBUNAL GENERAL DE LA UNIÓ EUROPEA

2. [Sentència](#) de 6 de juliol de 2022, de la Sala Sisena del Tribunal General de la Unió Europea, per la qual no s'admet a tràmit el recurs interposat per dos diputats espanyols que sol·liciten l'anul·lació de la Instrucció de 29 de maig de 2019 del president del Parlament Europeu per la qual es denega el gaudi del servei d'acollida i impugnen la negativa el president del Parlament Europeu a reconèixer-los la condició de parlamentaris europeus.

Els dos diputats recurrents havien encapçalat la candidatura de Lliures per Europa (JUNTS) i se'ls va denegar l'accés al "Welcome Village" i l'assistència prestada per la institució, com a conseqüència de l'incompliment de l'obligació establerta en l'article 224.2 de la LOREG, és a dir, el jurament o promesa d'acatament a la CE. Justament, l'incompliment d'aquest requisit legal establert en les normes internes d'Espanya va ser el motiu de l'exclusió dels seus noms de la llista de candidats electes comunicada per les autoritats espanyoles al Parlament Europeu. La impossibilitat dels recurrents d'assumir les seves funcions, exercir els seus mandats i ocupar els seus escons en el Parlament no deriva de la negativa del president del Parlament Europeu a reconèixer la seva condició de parlamentaris europeus, sinó de l'aplicació del dret espanyol. El president del Parlament Europeu no està obligat a adoptar la iniciativa de reconèixer els privilegis i immunitats d'un diputat europeu,

disposant de discrecionalitat al respecte, per la qual cosa, la manca d'adopció de tal iniciativa no és una conseqüència de la negativa a reconèixer-los la condició de diputats europeus. S'acorda, a tal efecte, no admetre a tràmit el recurs interposat per ambdós recurrents contra l'esmentada Instrucció del president del Parlament Europeu de 29 de maig de 2019.

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

3. [Sentència](#) de 27 de juny de 2022, de la Sala Segona del Tribunal Constitucional, per la qual es desestima un recurs d'empara considerant que l'apartat 2 de l'article 133 del Codi civil, en la seva redacció donada per la Llei 26/2015, de 2 de juliol, del sistema de protecció de la infància i la docència, que estableix el termini d'un any per a l'exercici de l'acció de reclamació de filiació no matrimonial, sense possessió d'estat, a computar des del moment en què l'actor va tenir coneixement dels fets que reclama, no lesiona el dret a accés a la jurisdicció.

Així mateix, la sentència assenjala que el termini fixat legalment compleix un fi legítim en impedir l'exercici abusiu de l'acció i preservar la necessària proporcionalitat entre, d'una part, la protecció de l'interès del fill i la salvaguarda de la seguretat jurídica en l'estat civil, i d'altra, el dret d'accés a la jurisdicció del progenitor no matrimonial sense possessió d'estat.

4. Sentència de 29 de juny de 2022, del Ple del Tribunal Constitucional, en què s'estima el recurs d'empara interposat per un comerciant contra les sentències de la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional i de la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem que van anul·lar la resolució de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades que emparava el recurrent en la seva sol·licitud de supressió de certes dades que perjudicaven i resultaven desqualificatòries de la seva activitat professional, publicades per tercers, en portals de queixes situats en Estats Units i als quals s'accedia des d'Espanya mitjançant el cercador d'internet Google.

El TC considera que s'ha vulnerat el dret a l'oblit, és a dir, s'ha vulnerat el seu dret a la supressió de totes les dades perjudicials per a la seva activitat professional i a les quals podia accedir qualsevol persona mitjançant internet Google, d'acord amb el que disposa l'article 17 del Reglament general de protecció de dades de la Unió Europea.

L'esmentada sentència, després de recordar la seva doctrina sobre l'anomenat "dret a l'oblit" reconegut en diverses sentències, principalment, la STC 58/2018, estableix

els límits al dret a l'oblit, que són, justament, el factor de la importància pública i el de la seva antiguitat. Així mateix, reconeix la responsabilitat de les empreses que operen motors de cerques a internet i posen a disposició dels internautes dades i informacions vessades a les pàgines de la xarxa, obligant a dites empreses a respectar el dret a la supressió d'aquests enllaços quan es vulneri la normativa europea sobre protecció de dades de caràcter personal.

5. Sentències de 12 de juliol de 2022, del Ple del Tribunal Constitucional, en què s'estimen quatre recursos d'empara interposat per diversos diputats i diputades del grup de Ciutadans del Parlament de Catalunya, i declara la inconstitucionalitat i, per tant, anul·la els acords del Ple i de la Mesa del Parlament que van rebutjar suspendre en les seves funcions a sis diputats processats per la Sala Segona del TS en la causa especial 20907-2017 i van autoritzar la delegació de vot i el desempat de les votacions en computar dits diputats com en actiu.
6. Sentència de 13 de juliol de 2022, del Ple del Tribunal Constitucional, per la qual s'estima el recurs d'inconstitucionalitat interposat pel president del Govern d'Espanya contra diversos preceptes de la Llei 4/2021, d'1 de juliol, de caça i de gestió sostenible dels recursos cibernètics de Castella – Lleó.

El TC declara la inconstitucionalitat i, per tant, anul·la diversos preceptes de l'esmentada llei autonòmica, en considerar que ha envaït la competència estatal per fixar les bases de dita matèria d'acord amb l'article 149.1.23 de la CE.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

7. [Sentència 670/2022](#), de 2 de juny, de la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, dictada en recurs de cassació objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria de transparència.

El TS declara procedent el recurs de cassació d'interès cassacional interposat per la Generalitat de la Comunitat Valenciana i casa la sentència dictada pel TSJ de València en desestimar el recurs contenciós administratiu deduït contra la resolució de la Comissió Executiva del Consell de Transparència, Accés a la Informació i Bon Govern de la Comunitat Valenciana, per esser ajustada a dret.

El TS declara en aquesta sentència que el dret d'accés a la informació ha de ser estricta, quan no restrictiva, en relació amb les limitacions i causes d'inadmissió de les sol·licituds d'informació previstes en els articles 14.1 i 18.1 de la Llei 19/2013. La

causa d'inadmissió de sol·licituds d'informació per a la divulgació de la qual sigui necessària una acció prèvia de reelaboració, no opera quan qui la invoca no justifica de manera clara i suficient que resulti necessari aquest tractament previ de reelaboració. La llei reconeix el dret d'accés a la informació pública de forma àmplia a totes les persones, sense necessitat que concorri la condició d'interessat i aquestes normes són també d'aplicació a les entitats que integren l'Administració local.

8. [Sentència 714/2022](#), de 9 de juny, de la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, dictada en recurs de cassació d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria de contractació.

El TS desestima el recurs de cassació interposat contra la sentència dictada pel TSJ de Madrid que va estimar el recurs d'apel·lació plantejat per l'Ajuntament de San Sebastián de los Reyes contra la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 27 de Madrid, que havia estimat el recurs contenciós administratiu formulat contra l'acord de la Junta de Govern Local i va confirmar la decisió de renúncia a l'adjudicació del contracte d'alienació d'una parcel·la.

El TS estableix com a jurisprudència que la decisió de renúncia a la celebració d'un contracte acordada per l'òrgan de contractació, amb anterioritat a l'adjudicació del contracte, ha d'emparar-se en raons d'interès públic degudament justificades en l'expedient administratiu, sense que pugui basar-se únicament en raons sobrevingudes o exògenes a la licitació. Així mateix, les raons d'interès públic han de persistir abans de la culminació del procediment d'adjudicació del contracte públic.

9. [Sentència 756/2022](#), de 15 de juny, de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs de cassació d'interès cassacional objectiu.

L'esmentada sentència, el ponent de la qual va ser el magistrat Luis Maria Diaz-Picazo Giménez, desestima el recurs de cassació interposat per l'Ajuntament de Leganés contra la sentència de 5 de març de 2021 de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Madrid.

La qüestió que es debat en aquesta sentència del TS és la següent:

El Ple de l'Ajuntament de Leganés, quan mancaven diversos punts inclosos en l'ordre del dia de la sessió ordinària del 14 de novembre de 2019 de l'esmentat òrgan col·legiat, va ser suspès per l'Alcalde a causa dels desordres que es van produir durant la seva celebració.

Amb posterioritat, l'Alcalde va convocar un Ple extraordinari per al 20 de novembre de 2019 amb la finalitat d'abordar aquells assumptes d'iniciativa del govern municipal que restaven pendents com a conseqüència de la suspensió de la sessió ordinària del Ple, però no va incloure la part dedicada al control dels òrgans de govern (mocions, interpel·lacions, precs i preguntes) en entendre que aquests temes només es poden tractar en les sessions ordinàries.

Disconforme amb això, un regidor de l'Ajuntament de Leganés va interposar un recurs contenciós administratiu pel procediment especial de protecció de drets fonamentals, al·legant que l'exclusió de les interpel·lacions i mocions incloses en l'ordre del dia del Ple suspès i no incloses en l'ordre del dia del Ple extraordinari suposava una vulneració del principi d'igualtat davant la llei i del principi "ius in officium" dels càrrecs electes; és a dir, que vulnerava els articles 14 i 23.1 de la CE.

El recurs contenciós administratiu va ser estimat per sentència del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 15 de Madrid, en sentència de 14 de juliol de 2020.

Contra dita sentència, l'Ajuntament de Leganés va interposar recurs d'apel·lació, que va ser desestimat per la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Madrid, de 5 de març de 2021.

Contra la sentència del TSJ de Madrid es va interposar recurs de cassació i per interlocutòria de la Secció Primera de la Sala Tercera es va acordar admetre a tràmit el recurs de cassació. La qüestió, declarada d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, tracta d'establir si vulnera el dret a la participació en els assumptes públics en igualtat de condicions, consagrat en l'article 23.1 de la CE, la inclusió per l'Alcalde en una sessió extraordinària de part i no de tots els assumptes pendents de debat i votació d'una sessió ordinària suspesa, infringint el principi d'unitat d'acte de l'article 87 de l'RD 2568/1986, de 28 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament d'organització, funcionament i règim jurídic de les entitats locals.

El TS assenyala i fixa la doctrina jurisprudencial que, en aquest cas, s'haurien d'haver inclòs en la sessió extraordinària tots els assumptes inclosos en la sessió ordinària del ple suspès, ja que:

- a) En el cas dels procediments especials de protecció dels drets fonamentals no es poden discutir problemes de legalitat ordinària.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- b) Que el principi d'unitat d'acte regeix per a tot tipus de plens, tan ordinaris com extraordinaris.
- c) Que en el sentit purament formal pot dir-se que el Ple convocat per al dia 20 de novembre de 2019 va ser extraordinari i això perquè els punts inclosos en l'ordre del dia eren alguns, no tots, dels que restaven pendents de deliberació i votació després de la suspensió del Ple ordinari de sis dies abans. Però la veritat material és que es tractava d'una continuació del Ple suspès, per la qual cosa s'haurien d'haver inclòs tots els assumptes pendents, ja que el contrari suposava deixar els grups de l'oposició sense el poder de controlar l'acció del govern.

La resposta a la qüestió d'interès cassacional objectiu per a la formació de jurisprudència és que tots els punts pendents de l'ordre del dia d'un ple ordinari suspès han de ser recollits en l'ordre del dia del següent ple, fins i tot si aquest és extraordinari, ja que la inobservança d'aquest deure reglamentari implica, a més, una fractura de l'article 23 de la CE. L'única excepció a tot això podria venir per l'acreditada impossibilitat d'incloure alguns dels punts pendents en la següent sessió.

10. [Sentència 766/2022](#), de 16 de juny, de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs de cassació en relació amb drets fonamentals i llibertats públiques.

El TS desestima el recurs de cassació d'interès cassacional interposat per l'Ajuntament de Jerez de la Frontera contra la sentència dictada pel TSJ d'Andalusia que confirmava la sentència dictada pel Jutjat Contencios Administratiu núm. 1 de Jerez de la Frontera contra la via de fet per la negativa de l'alcalde de dit municipi a reconèixer el canvi de portaveu del grup municipal del PP, anul·lant dita acció i declarant la vulneració del dret fonamental de participació pública dels regidors del Grup Municipal Popular recurrent.

En tal sentit, el TS assenyala que el canvi de regidor que desenvolupa les funcions de portaveu d'un grup municipal ha de produir-se per majoria dels membres del grup ja que l'exigència de la unanimitat és una excepció que només serà exigible per llei i que l'activitat del portaveu del grup municipal s'enquadra en el "ius in officium" de l'article 23.2 de la CE.

11. [Sentència 781/2022](#), de 20 de juny, de la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, per la qual es resol un recurs de cassació d'interès cassacional en relació amb l'IRPF.

El TS estima el recurs de cassació d'interès cassacional contra la sentència del TSJ d'Extremadura, sentència que es casa i anul·la per estimar, en el seu lloc, el recurs contenciós administratiu adreçat contra la resolució TEAR Extremadura, dictada en les reclamacions economicoadministratives números amb devolució, si escau, de l'ingressat indegudament més els interessos.

En tal sentit, l'esmentada sentència estableix que en cas de guanys patrimonials no justificats no és possible la liquidació de l'impost sense sotmetiment a cap termini de prescripció, quan el guanys patrimonials no justificats que es regularitzen corresponen a rendiments de béns i activitats a l'estranger i hagin estat posats de manifest amb ocasió del compliment extemporani de l'obligació d'informació regulada en la disposició addicional 18a de la LGT.

12. [Sentència 844/2022](#), de 29 de juny, de la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, dictada en recurs de cassació d'interès cassacional en relació amb la gestió dels serveis públics locals.

En l'esmentada sentència, el TS afirma que la gestió de l'abastament d'aigua d'un municipi pot ser cedida o delegada per conveni a un consorci provincial integrat per la diputació provincial i els ajuntaments de la província, i que aquest conveni resta exclòs de la normativa sobre contractació pública.

Així mateix, afirma que el dit consorci pot ser constituït en forma de cooperació horitzontal o vertical entre entitats del sector públic i pot adjudicar la prestació del servei mitjançant una licitació pública a una empresa aliena; la licitació i adjudicació de la qual ha de subjectar-se a la LCSP, i sense perjudici que el consorci pugui assumir directament la prestació del servei d'abastament d'aigua.

13. [Sentència 852/2022](#), de 29 de juny, de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, dictada en recurs de cassació d'interès cassacional, per la qual s'anul·la la reducció de jornada d'un funcionari per a la cura del seu fill sense disminució de les seves retribucions i, en conseqüència, anul·la per ser contrari a l'article 48.h) del TREBEP (precepte bàsic) l'article 7.4.a) 3er del Decret 42/2019 de la Comunitat Valenciana, de regulació de les condicions de treball del personal funcionari de l'Administració de la Generalitat.

El TS, en aquesta sentència, afirma que la reducció de jornada per a la cura de fills menors de 12 anys per part de funcionaris de les corporacions locals ha de dur aparellada la disminució proporcional de les seves retribucions en igualtat amb els funcionaris de l'Estat, ja que l'article 48.h) del TREBEP és una norma bàsica estatal que imposa en tots els casos i per a tots els funcionaris de totes les administracions públiques la disminució proporcional de les retribucions.

ALTRES ÒRGANS JUDICIALS

14. Sentència de 17 de maig de 2022, del **Jutjat Contenciós Administratiu núm. 3 de Santander**, per la qual s'anul·la una multa de trànsit de 500 euros imposada per la infracció regulada en l'article 3.1 del Reglament general de circulació (RGC) i, en conseqüència, s'anul·la la resolució dictada per la Prefectura Provincial de Trànsit.

Es tracta d'una filmació de vídeo publicada a les xarxes socials i es visionada pels agents de trànsit. En tractar-se d'una infracció que no és observada directament pels agents ni captada pels mitjans habituals el Jutjat considera que s'ha d'anul·lar la multa esmentada, basant-se en el principi constitucional de presumpció d'innocència.

A més, afegeix el dret del recurrent a exigir altres mitjans de prova; així com el fet que la mera denúncia i ratificació no constitueix per se una presumpció absoluta, sinó que s'hi poden presentar proves en contra i aquestes són justament les proposades pel recurrent. Estima que s'ha produït una indefensió del recurrent en no haver estat admeses les dites proves.

Dita sentència es ferma, ja que no pot ser recorreguda en apel·lació per raó de la quantia, d'acord amb la LRJCA.

15. Sentència 262/2022, de 14 de juny, del **Jutjat Contenciós Administratiu núm. 2 de Castelló de la Plana**, per la qual s'anul·la l'acord del Ple de l'Ajuntament de Nules que acordava suspendre per un termini de dos anys l'atorgament d'autoritzacions que possibiliten l'ús de salons de joc o d'activitat anàloga en tot el terme municipal. Suspensió decretada a l'empara de l'article 64 de la LOTUP que condiona dita suspensió a la realització d'estudis o reformes d'ordenació urbanística.

L'esmentada sentència anul·la l'acord plenari i, en conseqüència, aixeca la suspensió basant-se en el fet que dit acord s'havia adoptat sense cap tipus de motivació i sense justificar les raons d'interès públic que legalitzen les limitacions d'implantació en el mercat d'aquella activitat, màxim si tenim en compte que estem davant una limitació al dret d'accés a una activitat econòmica legal.

Dita sentència no és ferma ja que contra aquesta es pot interposar recurs d'apel·lació davant la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de València.

COMISSIÓ DE GARANTIA DEL DRET D'ACCÉS A LA INFORMACIÓ PÚBLICA (GAIP)

1. [Resolució 442/2022](#), de 3 de juny, per al qual s'estableix que la competència per interposar una reclamació davant la GAIP en el cas de les persones jurídiques correspon a l'òrgan decisor d'aquestes que tingui atribuïda dita potestat, per virtut de la legislació aplicable o dels seus propis estatuts reguladors. En tot cas, la petició d'accés a la informació pública per part d'una persona jurídica ha d'anar acompanyada d'un certificat o documentació acreditativa de la decisió d'interposar la corresponent reclamació per part de l'òrgan competent per raó de la matèria de la persona jurídica reclamant.
2. [Resolució 465/2022](#), de 3 de juny, en la qual s'afirma que el dret d'accés a la informació es pot exercir davant l'Administració que disposa de la informació, en sigui o no l'autora.
3. [Resolució 480/2022](#), de 9 de juny, per la qual s'estableix que les administracions públiques han de requerir informació a les entitats privades en les quals s'hagi externalitzat alguna prestació pública.

La qüestió és la següent: davant una petició d'accés a una informació pública per part d'un electe al seu ajuntament, aquest acorda, expressament, denegar la sol·licitud al·legant que la informació sol·licitada no es troba a les dependències municipals, sinó en una fundació privada que gestiona la campanya sobre la qual l'electe reclama la informació.

La GAIP, en resolució de 9 de juny de 2022, afirma que el fet que la informació sol·licitada no es trobi a les dependències municipals no justifica la denegació de l'accés a la informació sol·licitada, ja que l'article 164.1 del TRLMRLC garanteix a tots els electes locals l'accés a la informació de la respectiva entitat local en regular que "tots els membres de la corporació tenen dret a obtenir de l'alcalde o alcaldessa, o del president o presidenta, o de la Comissió de Govern, totes les dades, antecedents i informació que estigui en poder dels serveis de la corporació i que siguin necessàries per al desenvolupament de les seves funcions".

Atès que l'article 3.2 de la LTAIPBG és d'aplicació supletòria al procediment d'accés a la informació dels electes locals, en virtut de la disposició addicional 1.2 de l'esmentada LTAIPBG; el que proporciona a les entitats locals un marc jurídic que

situa en el seu poder la informació sobre l'exercici de funcions públiques, gestió dels serveis públics i recursos públics per part de les entitats privades.

Per la qual cosa, el que ha de fer l'ajuntament és requerir la informació sol·licitada per l'electe a la fundació privada que la gestiona ja que, en certa manera, la fundació privada exerceix potestats públiques, presta serveis públics i rep fons o recursos públics per dur a terme la gestió d'aquests serveis públics, i tot això porta a considerar que, en aquest cas, estem davant el contingut del dret d'accés a la informació reconegut als electes locals en l'article 164.1 del TRLMRLC.

4. [Resolució 487/2022](#), de 9 de juny, en la qual s'estima que no es pot presentar una reclamació davant la GAIP abans que s'hagi esgotat el termini legalment establert per dictar una resolució sobre la sol·licitud presentada o s'hagi produït el silenci administratiu, ja que la reclamació té un caràcter revisor que exigeix per poder entrar en joc que existeixi prèviament un acte exprés o presumpte limitatiu del dret d'accés a la informació pública.
5. [Resolució 490/2022](#), de 9 de juny, en la qual s'afirma que si bé el fet que els correus electrònics no formen part dels expedients administratius, com assenyala l'Ajuntament, això no li resta la condició d'informació pública si compleix amb els requisits de l'article 2.b) de la LTAIPBG ja que el seu l'article 18 en cap cas limita el dret a la informació pública. Ara bé, si els correus no són en poder de l'Administració perquè no s'han fet des d'un servidor ni amb instruments corporatius, sinó des d'un servidor privat, no estem davant una petició d'informació pública. A més, en aquest cas, no es tracta d'una sol·licitud del dret a la informació pública ja que el que es sol·licita no és l'accés a la documentació, sinó que es sol·licita un certificat del secretari de l'Ajuntament sobre el bolcat de la informació i el certificat no és una documentació prèviament existent en poder de l'Administració, per la qual cosa la GAIP desestima la petició.